

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.354/2015/5.szám

A Kúria a dr. Szőke Péter ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Mónus László jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. február 20-án kelt 1.K.27.479/2014/20. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.479/2014/20. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 370.200 (háromszázhetvenezer-kétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság személyi jövedelemadó és százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemekben bevételek utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott 2010-2011 évre. Ennek során vizsgálta, hogy a felperes vagyongyarapodásával és életvitelére fordított kiadásai arányban áll-e az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege és ennek okán fennállnak-e az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. § (1) bekezdése szerinti becslés alkalmazásának feltételei. A felperes 2010. december 9-én vásárolt meg egy szegedi ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát 9.015.000 Ft vételárért, melyből 2.850.000 Ft-ot hitelből, míg a többi vételár részletet készpénzzel egyenlített ki. Az adóhatóság úgy találta, hogy ezen ingatlan megvásárlásához szükséges legális forrással a felperes nem rendelkezett, ezért

eltitkolt bevétel okán vele szemben 3.701.964 forint adóhiány, valamint adóbírság és késedelmi pótlék megállapítására került sor. Az alperes 5438870658 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasította. Nem fogadta el sem a nyitó mérleg összegére, sem pedig az édesanyjától kapott ajándék meglétére vonatkozó felperesi állítást, illetve cáfolta a kiadások alacsonyabb összegben történő elszámolására vonatkozó felperesi kijelentéseket is. Hangsúlyozta, hogy önmagában az a tény, hogy a felperes édesanyjának halálát követően pót-hagyatéki eljárás keretében 32 millió Ft összegről tett bejelentést nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a vételár összegek 2010. és 2011. évi kifizetésekor a felperesi édesanya rendelkezésére állt, illetve, ez a felperesnek a kiadások felmerülésének időpontjában átadásra került. Az nem vitatható, hogy felperes édesanyja 2008. március 10. napján egy adásvételből 9.900.000 Ft vételárhoz jutott, de az ingatlan vételár-részletei kifizetésének időpontjában történő rendelkezésre állása nem igazolt. Elvetette a pénzforgalmi mérleg nyitótételére vonatkozó felperesi állítást is. Hangsúlyozta, hogy egységes a bírói gyakorlat abban, hogy az adózó nyilatkozata önmaga hitelességének megállapítására nem alkalmas, egyéb, az eljárás során alátámasztó adat hiányában hitelt érdemlő bizonyítékként nem fogadható el.

A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és keresetének teljesítését kérte, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárt bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára történő utasítását indítványozta. Hangsúlyozta, hogy az eljárás során következetesen előadott álláspontja az volt, hogy a tulajdoni hányadának megvásárlásához szükséges vételár készpénzben fizetett részét édesanyjától kapta ajándékba. Tévesen jutott a bíróság arra az álláspontra, miszerint önmagában az a tény, hogy édesanyja halálát követően a pót-hagyatéki eljárás során megállapított 32 millió Ft készpénz hagyaték rendelkezésre állása miatt nem bizonyítja a fenti tények megtörténtét. Arra hivatkozott, hogy a bíróság megsértette a Pp. 206. §-a szerinti, a bizonyítékok okszerű értékelésére vonatkozó előírást, valamint a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti, az ítélet indokolására vonatkozó törvényi kötelezettségét.

Kifejezetten sérelmezte a 2008. márciusi adásvételi szerződésből származó vételár figyelmen kívül hagyását, és ezzel összefüggésben állította, hogy ennek során a bíróság adós maradt annak az okfejtésnek a logikai levezetésével, amivel arra a megállapításra jutott, hogy ebből nem történhetett meg a 2010. és 2011. évi vételár-részletek kifizetése. Nem felel meg a Pp. által előírt indokolási kötelezettségnek az ítélet ugyanezen bekezdése szerinti

azon okfejtése sem, miszerint az ajándékozásra vonatkozó előadásai nem bizonyítottak, másrészt az eljárás során rendelkezésre álló egyéb adatokkal sem állnak összhangban. A bíróság ugyanis utalás szintjén sem említi meg, hogy ez alatt mely egyéb adatokat kellene érteni.

Ellentmondásos az ítélet abból a szempontból is, hogy kétséget kizáró módon kellene a felperesnek bizonyítania a vételár részletek édesanyja általi ajándékozott pénzből történő kifizetését, míg ezzel szemben az Art. 109. § (3) bekezdése a hitelt érdemlő módon történő igazolást írja csak elő. Ennek az ő bizonyítása megfelelt, így a jogerős ítélet a fentiek szerint jogszabálysértő.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

Az ún. vagyonosodási eljárás során az adóhatóság az adóalap valószínűsítését végzi a becslés módszere segítségével. Azt vizsgálja, hogy az adott időszak vagyonnövekményének megvolt-e a fedezete. Azt a hiányt adóztatja, ami a vagyonmérleg felállításával, a bevételek és kiadások párhuzamba állításával láthatóvá válik. A hiány fedezetére csak az a bevétel vehető figyelembe, ami a kiadás felmerülésekor az adózó tényleges rendelkezésére áll, melyből a kiadás fedezhető.

Így a felperesnek nem csupán azt kellett igazolnia, hogy édesanyja rendelkezett olyan pénzeszközzel, amit részére át tudott adni, hanem a tényleges átadást, a pénzösszegnek a kiadás időpontjában való rendelkezésre állását is bizonyítania kellett. Ez a bizonyítás a pót-hagyatéki eljárás során átadott 32 millió forint, és a 2008. évi ingatlaneladásból származó forrás tekintetében elmaradt. Ugyanis a felperes adós maradt e források 2010. és 2011. évi rendelkezésre állásának bemutatásával.

Az ügyfélnek kell bizonyítania hitelt érdemlően, hogy a becslés módszerével megállapított adóalap nem valós. Helyesen hivatkozott arra is az első fokú ítélet, hogy a hitelt érdemlő bizonyíték fogalmát a bírói gyakorlat kimunkálta és következetesen alkalmazza. A felperes az eljárásban nem tudta ilyen hitelt érdemlő bizonyítékkal alátámasztani édesanyja részéről fennálló megtakarítás vételár részletek kifizetésekor rendelkezésre állását. Nem támasztott tehát sem a hatóság, sem a bíróság a felperessel szemben olyan visszamenőleges hatályú és indokolatlan többletelvárást, amely jogszabályból nem következett.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő részletes, pontos tényállást rögzített, az alkalmazott jogszabályokat ismertette, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alkalmazva okszerűen és logikusan értékelte a bizonyítékokat, eljárási jogszabálysértés nélkül meghozott döntése jogszerű.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal nem támadott részében nem érintette, míg a felülvizsgálattal támadott része tekintetében megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályhelyeket nem sértette meg. Erre figyelemmel a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati költségének a megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viseléséről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. §-ának (1) bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2015. október 8.

Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró, dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró